

Китоби Дониёл — Шасту Як

Ошкор сохтани гобелени нубувватӣ: Фаҳмидани рӯъёҳои Дониёл, аҳд ва замони мӯҳреғузори дар рӯзҳои охир

Jeff Pippenger

2024-01-25

Ҷабраил дар боби нӯҳум назди Дониёл омад, то ба ӯ дарки амиқ ва фаҳмиши он ду рӯъёро, ки дар боби ҳаштум нишон дода шуда буданд, ато намояд.

Ва маро огоҳонид, ва бо ман сухан гуфт, ва фармуд: «Эй Дониёл, алҳол берун омадаам, то ба ту маҳорат ва фаҳм ато намоям. Дар аввали зориҳои ту фармон содир шуд, ва ман омадаам, то онро ба ту нишон диҳам; зеро ту бисёр маҳбуб ҳастӣ. Пас ин каломро дарк намо ва рӯъёро ба ҳубӣ мулоҳиза кун». Дониёл 9:22, 23.

Барои он ки Дониёл «фаҳмиш»-еро, ки ба он ниёз дошт, дошта бошад, Ҷабраил ба ӯ гуфт, ки ҳам «амр»-ро ва ҳам «рӯъё»-ро бифаҳмад. «Амр» рӯъёи поймол шудани муқаддасгоҳ ва лашкар буд, ва «рӯъё» — рӯъёи зуҳури 22 октябри соли 1844. Хоҳар Уайт низ ин ду рӯъёро таъкид мекунад, вақте ки моро огоҳ месозад, ки Дониёл мекӯшид муносибати асорати ҳафтодсола ва ду ҳазору сесад солро дарк кунад. Ҳафтод сол ҳамон чизест, ки Ҷабраил онро «амр» муайян кард, ва «рӯъё» ду ҳазору сесад сол буд. Дониёл намояндаи «доноён»-и рӯзҳои охир аст, ҳангоме ки Ҷабраил тафсири ду ҳазору сесад солро пешниҳод мекунад. «Донаён» дар тафсири Ҷабраил ҳам «амр»-ро ва ҳам «рӯъё»-ро мешиносанд; шарирон дарк намекунанд. Миллериён «амр» ва «рӯъё»-ро фаҳмиданд, аммо танҳо ба таври маҳдуд.

Чорсаду навад соли муҳлати озмоиш бар асоси чорсаду навад соли исён бар зидди аҳди «ҳафт бор» қарор дошт, ки дар Левиён бисту панҷ ва бисту шаш тасвир шудааст. Ҳафтод соли асорат маҷмӯи ҳамаи солҳое буд, ки ба замин иҷозат дода нашуд, то оромии худро бархурдор гардад.

Ҳафтае ки Масеҳ аҳдро бо бисёрон тасдиқ намуд, намунае аз низои аҳди Ӯ буд, чунон ки он бо ду давраи ҳазору дусаду шастрӯза тасвир гардидааст. Он ҳафтаи нубувватӣ ба воситаи салиб, ки мӯҳри Худоро тимсол мекунад, чудо карда шуд.

«Мӯҳри Худои зинда, ки бар пешониҳои қавми Ӯ гузошта мешавад, чист? Он нишонаест, ки ғариштагон онро меҳонанд, вале на чашмони инсонӣ; зеро ғариштаи ҳалокатовар бояд ин аломати фидияро бубинад. Ақли хирадманд нишонаи салиби Ҷалҷотро дар писарон ва духтарони ба фарзандӣ пазируфтаи Худованд дидааст. Гуноҳи поймол кардани шарияти Худо аз миён бардошта шудааст. Онҳо либоси арӯсӣ бар тан доранд ва ба ҳамаи аҳкоми Худо итоатқору вафодоранд». Manuscript Releases, volume 21, 52.

Он ҳафта рамзи ду давраи ҳазору дусаду шастсола буд, ки дар қонуни якшанбеи соли 538, (нишони ҳайвон) чудо мегардиданд, ки дар онҳо нахуст бутпарастӣ ва сипас папизм қудсогоҳ ва лашкарро поймол карданд. Дар тӯли ҳазору дусаду шаст рӯз, Масеҳ шаҳодати Худо дод,

сипас барои боз ҳазору дусаду шаст рӯзи дигар, Масеҳ ҳамон шаҳодатро ба воситаи шогирдони Худ дод. Дар тӯли ҳазору дусаду шаст сол, Шайтон шаҳодати худро ба воситаи бутпарастӣ дод, ва сипас барои боз ҳазору дусаду шаст соли дигар, Шайтон шаҳодати худро ба воситаи папагӣ дод.

Аҳде, ки ба сабаби нофармонии Исроили қадим ба «даъвои» Худо табдил ёфт, ҳамон аҳди боби бисту панҷуми китоби Левӣ буд, ки дар он ором гирифтани замин ва юбилейе, ки бояд ҳар соли чилу нӯҳум чашн гирифта мешуд, баён шуда буд.

Ва Худованд ба Мусо дар кӯҳи Сино сухан ронда, гуфт: «Ба банӣ-Исроил бигӯ ва ба онҳо бигӯй: чун ба замин ки Ман ба шумо медиҳам, дароед, он гоҳ замин бояд барои Худованд шанбе нигоҳ дорад. Шаш сол киштзори худро бикор, ва шаш сол токзори худро наводаро кун ва ҳосили онро чамъ овар; вале дар соли ҳафтум барои замин шанбеи оромӣ хоҳад буд, шанбее барои Худованд: киштзори худро макор ва токзори худро наводаро макун. Он чиро ки аз худ аз дарави ту рӯидааст, мадарав, ва ангури токи натарошидаи худро чамъ накун; зеро он соли оромӣ барои замин аст. Ва шанбеи замин барои шумо ғизо хоҳад буд: барои ту, ва барои ғуломат, ва барои канизат, ва барои муздурӣ ту, ва барои ғарибе ки назди ту иқомат дорад, ва барои чорвои ту, ва барои ҳайвоноте ки дар замини ту ҳастанд, тамоми ҳосили он ғизо хоҳад буд. Ва барои худ ҳафт шанбеи солҳои бишумор, яъне ҳафт бор ҳафт сол; ва айёми ҳафт шанбеи солҳо барои ту чилу нӯҳ сол хоҳад буд. Он гоҳ дар рӯзи даҳуми моҳи ҳафтум карнаи юбилейро ба садо дарор; дар рӯзи каффорат шумо карнаро дар тамоми замини худ ба садо дароред. Ва соли панҷохумро муқаддас шуморед, ва дар тамоми замин барои ҳамаи сокинони он озодиро эълон кунед: он барои шумо юбилей хоҳад буд; ва ҳар яке аз шумо ба мулки худ баргардад, ва ҳар яке аз шумо ба хонадони худ баргардад. Он соли панҷохум барои шумо юбилей хоҳад буд: на бикоред, ва на он чиро ки дар он аз худ рӯидааст, дарав кунед, ва на ангури токи натарошидаи онро чамъ оваред. Зеро он юбилей аст; он барои шумо муқаддас хоҳад буд: ҳосили онро аз саҳро бихӯред. Дар соли ин юбилей ҳар яке аз шумо ба мулки худ баргардад». Ибодат 25:1–13.

Давраи аввали пешгӯии ду ҳазору сесадсола, ҳамон тавре ки ҳафтае, ки Масеҳ аҳдро тасдиқ намуд, ва чорсаду навад сол, бевосита бо «ҳафт замон»-и бобҳои бисту панҷ ва бисту шаши китоби Ибодат алоқаманд аст.

Пас бидонед ва дарёбед, ки аз вақти баромадани фармон барои аз нав барқарор кардан ва бино намудани Ерусалим то ба Масеҳ, Сарвар, ҳафт ҳафта ва шасту ду ҳафта хоҳад буд; кӯча аз нав бино карда хоҳад шуд, ва девор низ, ҳатто дар замонҳои пурашӯб. Дониёл 9:2.

Шасту нӯҳ ҳафта, ки аз соли 457 то милод оғоз мешаванд, туро ба таъмиди Масеҳ ва ба оғози он ҳафтае мерасонанд, ки дар он Ё аҳдро, ки аҳди «мурофияи» Худо буд, устувор гардонид. Аммо як ҳафтаи ҳафтаҳо (чилу нӯҳ сол) вучуд дошт, ки бо ибораи «ҳафт ҳафта ва шасту ду ҳафта» аз шасту нӯҳ ҳафта чудо карда шуда буд. Аз соли 457 то милод оғоз карда, бояд чилу нӯҳ сол мебуд — ишораи рӯшане ба аҳди боби бисту панҷуми китоби Ибодат ва ба чашни юбилей. Он чилу нӯҳ сол на танҳо рамзи давраҳои юбилей буданд, балки

ҳамчунин рамзи Панतिकост низ буданд, ки он рӯзи панҷоҳум аст ва пас аз чилу нӯҳ рӯзи иди Ҳафтаҳо меояд.

Нахустин чихилу нӯҳ соли дуву ҳазору сесад сол, чорсаду навад сол, ва он ҳафтае ки аҳд тасдиқ карда шуд, ҳамаашон мустақиман бо дуву ҳазору панҷсаду бист сол, ки дар Ловиён бисту шаш ба сурати «ҳафт замон» ифода шудааст, пайвастанд. Ҳар унсури пешгӯии дуву ҳазору сесадсола мустақиман ба «ҳафт замон» вобаста аст, ки адвентизм онро дар соли 1863 канор гузошт ва рад кард. «Ҳафт замон» рамзи аҳди юбилей аст, ва аз ин сабаб низ бояд қайд кард, ки вақте дуву ҳазору сесад сол дар 22 октябри соли 1844 ба анҷом расид, ҳамчунин дуву ҳазору панҷсаду бист сол низ маҳз дар ҳамон рӯз ба анҷом расид, зеро Мусо дар боби бисту панҷуми китоби Ловиён чунин сабт кардааст:

Ва ту бояд барои худ ҳафт шанбеи солҳоро бишуморӣ, ҳафт бор ҳафт сол; ва муддати ҳафт шанбеи солҳо барои ту чилу нӯҳ сол хоҳад буд. Пас дар рӯзи даҳуми моҳи ҳафтум карнаи юбилро ба садо даровар; дар рӯзи кафорат карнаро дар тамоми замини худ ба садо дароред. Ибодат 25:8, 9.

Ҳар як давраи нубувватӣ дар дохили ду ҳазору сесад сол, бевосита бо «ҳафт замон»-и Ибодатномаи Аҳди Қадим, Левиён боби бисту шаш, вобастагӣ дорад, аз ҷумла бо ҳамон рӯзе ки ҳар ду давраи нубувватӣ ба анҷом расиданд. Чилу нӯҳ соли аввал кори аз нав бино кардан ва барқарор намудани Уршалимро муайян мекарданд, ки он ҳангоме ба камол мерасид, ки қавми Худо аз Бобил берун меомаданд. Маъбад пеш аз фармони сеюм ба анҷом расида буд, ҳамчунин маъбади миллерӣ пеш аз он ки фариштаи сеюм биёяд, ба анҷом расида буд. Аммо пас аз соли 457 то миллод, «кӯча» ханӯз бояд «дубора бино карда мешуд, ва девор низ, дар замонҳои пурушӯб». Чун Алфа ва Омега, Исо ҳамеша анҷоми чизеро бо оғози он нишон медиҳад, ва пас аз 22 октябри соли 1844, миллериён мебоист «кӯча» ва «девор»-ро «дар замонҳои пурушӯб» ба анҷом мерасониданд.

Хоҳар Уайт девори воқеии муҳофизатии гирди Ерусалимро ҳамчун рамзи қонуни Худо муайян мекунад, ва феврал пас аз 22 октябри соли 1844, вафодорон ба муқаддасгоҳи осмонӣ роҳнамоӣ шуданд ва қонуни Худоро (деворро) шинохтанд. Барои он ки қонуни Худо, аз ҷумла шанбе, шинохта шавад, миллериён ба аҳди Исроили қадим бозгардонида шуданд. Барқароршавии воқеии «кӯча» ҳамон барқароршавиест, ки аз ҷиҳати рӯҳонӣ он гоҳ ба амал омад, вақте ки миллериён ба «роҳҳои қадим»-и Ирмиё бозгаштанд. «Замонҳои пурушӯб», ки бояд дар даврае мебуданд, ки девор ва кӯча барқарор мешуданд, мебоист пас аз соли 1844 ба амал меомаданд, ва Ҷанги шаҳрвандӣ, ки он вақт наздик мешуд ва ба зудӣ дар ҳамон таърих оғоз мегардид, намоёндаи он замонҳои пурушӯб буд.

Агар онҳо вафодор мемонданд, ба соли рамзии панҷоҳуми юбилей мерасиданд (ки дар он ғуломон озод карда мешаванд), ки он ҳамчунин бо рӯзи панҷоҳуми Панतिकост ифода мегардид (ки дар он паёми озодӣ ба тамоми ҷаҳон меравад). Аммо пас аз соли 1844 аксарият ба нури рӯзи шанбе муқобилат карданд, ва дар соли 1863 онҳо паёми Мӯсо («ҳафт замон»)-ро низ, ки тавассути Илёс (William Miller) ба онҳо расонида шуда буд, рад карданд. Ба ибораи дигар, онҳо аз «кӯча» (роҳҳои қадим), ки мебоист онро барқарор намуда, дар он

роҳ равона мешуданд, рӯй гардонданд.

Исо ҳамеша анҷомро бо ибтидо тасвир мекунад, ва хангоме ки масали даҳ бокира дар рӯзҳои охир такрор мегардад, кори барқарор сохтани Ерусалим боз ба анҷом расонида хоҳад шуд. «Кӯча ва девор» дар «замонҳои пурушӯб» бино хоҳад шуд. Мо ҳоло ба ҳамон замонҳои пурушӯб ворид шуда истодаем. 22 октябри соли 1844 қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасандаро тимсол мекунад; бинобар ин, вақте ки «соати зилзилаи бузург»-и Ваҳй боби ёздаҳ фаро мерасад, кӯча ва девор дар замонҳои пурушӯб бино хоҳанд шуд. Акнун мо он замонҳои пурушӯбро ҳамчун «ҳашмигин шудани халқҳо», ки аз ҷанги рӯ ба афзоиши Исломи ба вуҷуд меояд, муайян хоҳем кард.

Ҳангоми шарҳ додани он чи пештар дар бораи «замони тангӣ» навишта шуда буд, ӯ тавзеҳе дод, ки дар китоби Early Writings сабт шудааст.

«1. Дар саҳифаи 33 чунин оварда шудааст: “Ман дидам, ки шанбеи муқаддас девори ҷудокунандаест, ва хоҳад буд, миёни Исроили ҳақиқии Худо ва беимонон; ва ин ки шанбе масъалаи бузургест, то дилҳои муқаддасони азизи интизорбудаи Худоро муттаҳид созад. Ман дидам, ки Худо фарзандоне дорад, ки шанbero намебинанд ва нигоҳ намедоранд. Онҳо нури марбут ба онро рад накардаанд. Ва дар оғози замони тангӣ, мо аз Рӯҳулқудс пур шудем, хангоме ки берун рафта, шанbero ба таври мукамалтар эълон мекардем.”»

«Ин назар дар соли 1847 дода шуд, дар хангоме ки аз бародарони адвентист танҳо бисёр андаке рӯзи шанbero нигоҳ медоштанд, ва аз миёни онҳо низ кам касон гумон мекарданд, ки риояи он чунон аҳаммияти кофӣ дорад, ки миёни қавми Худо ва беимонон ҳатте ҷудокунанда кашад. Акнун иҷрои он назар оғоз ба намоён шудан кардааст. «Оғози он замони тангӣ», ки дар ин ҷо ёд шудааст, ба замоне ишора намекунад, ки балоҳо сар ба рехта шудан кунанд, балки ба як давраи кӯтоҳе андаке пеш аз рехта шудани онҳо, дар ҳоле ки Масеҳ дар муқаддасгоҳ аст. Дар он вақт, хангоме ки кори наҷот ба анҷом расидан дорад, тангӣ бар замин хоҳад омад, ва халқҳо ба ҳашм хоҳанд омад, вале маҳдуд нигоҳ дошта хоҳанд шуд, то ки ба кори ғариштаи сеюм монё нагарданд. Дар он вақт «борони охир», ё таровате аз ҳузури Худованд, хоҳад омад, то ба овози баланди ғариштаи сеюм қувват бахшад ва муқаддасонро барои истодан дар он даврае, ки ҳафт балои охирин рехта хоҳанд шуд, омода созад». Early Writings, 85.

Давраи «кӯтоҳи вақт» вуҷуд дорад, ки пеш аз анҷоми мӯҳлати имтиёз фаро мерасад, вақте ки «халқҳо ба ғазаб хоҳанд омад, вале боздошта хоҳанд шуд». Ҳамзамон «борони дерин» нозил мегардад. «Ба ғазаб омадани халқҳо» рамзест, ки дар боби ёздаҳуми китоби Ваҳй муайян шудааст.

Ва халқҳо ба ғазаб омаданд, ва ғазabi Ту фаро расид, ва вақти мурдагон, то ки доварӣ карда шаванд, ва то ки подош бидиҳӣ ба бандагони Худ — пайғамбарон, ва ба муқаддасон, ва ба онҳое ки аз номи Ту метарсанд, хурдону бузургон; ва то нобуд созӣ онҳоеро ки заминро нобуд месозанд. Ваҳй 11:18.

Хоҳар Уайт бар ин оят шарҳ медиҳад.

«Ман дидам, ки хашми халқҳо, ғазаби Худо ва вақти доварӣ кардани мурдагон аз ҳам чудо ва фарқкунанда буданд, яке пас аз дигаре меомад; ҳамчунин, ки Микоил ҳанӯз барнахоста буд ва замони тангие, ки мисли он ҳеҷ гоҳ набудааст, ҳанӯз оғоз наёфта буд. Ҳоло халқҳо ба хашм меоянд, аммо вақте ки Саркоҳини мо кори Худо дар мақдас ба анҷом расонад, Ё бармехезад, либосҳои интиқомро бар тан мекунад, ва он гоҳ ҳафт балои охирин фуру рехта хоҳанд шуд.

«Ман дидам, ки чор фаришта чор бодро нигоҳ хоҳанд дошт, то даме ки кори Исо дар муқаддасгоҳ ба анҷом расад, ва баъд ҳафт балои охирин хоҳад омад». Early Writings, 36.

«Ба хашм омадани халқҳо» андаке пеш аз ба поён расидани муҳлати файз ба вуқӯъ меояд, зеро пас аз он «ғазаби Худо» меояд. «Ғазаби Худо» ҳангоми ба поён расидани муҳлати файз ба вуқӯъ меояд, ва «вақти доварӣ кардани мурдагон» ба доварие ишора мекунад, ки дар давраи ҳазорсола рӯй медиҳад, ва ба доварии мурдагон, ки соли 1844 оғоз ёфт, ишора намекунад.

Ва ман фариштаеро дидам, ки аз осмон фуруд меомад ва калиди вартаи беҳадду канор ва занҷири бузургеро дар дасти худ дошт. Ва ӯ аждаҳоро, он мори қадимӣ, ки Иблис ва Шайтон аст, гирифта, ӯро ба муддати ҳазор сол баст; ва ӯро ба вартаи беҳадду канор андохт ва ӯро маҳкам кард ва бар ӯ мӯҳр ниҳод, то ки халқҳоро дигар фиреб надиҳад, то даме ки ҳазор сол ба анҷом расад; ва баъд аз он лозим аст, ки ӯ барои муддати кӯтоҳе раҳо карда шавад. Ва ман тахтҳоро дидам, ва бар онҳо нишастанд, ва доварӣ ба онҳо дода шуд; ва ман ҷонҳои онҳоро дидам, ки барои шаҳодати Исо ва барои каломи Худо сар зада шуда буданд, ва онҳоро, ки ба ҳайвон ва ба сурати вай сачда накарда буданд ва нишони вайро бар пешониҳои худ ё бар дастҳои худ қабул накарда буданд; ва онҳо зинда шуданд ва бо Масеҳ ҳазор сол подшоҳӣ карданд. Ваҳй 20:1–4.

Доварие, ки ба муқаддасон «дода мешавад», нишон медиҳад, ки онҳо дар давоми ҳазорсола бар шарирон доварӣ хоҳанд кард, на ин ки бар ҳуди онҳо доварӣ карда мешавад.

«Дар давоми ҳазоре сол, ки миёни эҳёи аввал ва эҳёи дуюм аст, доварии шарирон ба амал меояд. Расули Павлус ба ин доварӣ ҳамчун воқеае ишора мекунад, ки пас аз омадани дуюм рӯй медиҳад. “Пас, то вақти он ки Худованд биёяд, ҳеҷ чизро пеш аз вақт доварӣ накунад; Ё ҳам чизҳои ниҳонии торикиро ба рӯшноӣ хоҳад овард ва ниятҳои дилҳоро ошкор хоҳад сохт.” 1 Қўринтиён 4:5. Дониёл эълон мекунад, ки ҳангоме ки Қадимулайём омад, “доварӣ ба муқаддасони Ҳаққи Таоло супурда шуд.” Дониёл 7:22. Дар ин вақт одилон ҳамчун подшоҳон ва коҳинон барои Худо подшоҳӣ мекунанд. Юҳанно дар Ваҳй мегӯяд: “Тахтҳоро дидам, ва бар онҳо нишастанд, ва доварӣ ба онҳо дода шуд.” “Онҳо коҳинони Худо ва Масеҳ хоҳанд буд ва бо Ё ҳазоре сол подшоҳӣ хоҳанд кард.” Ваҳй 20:4, 6. Маҳз дар ин вақт, чунон ки Павлус пешгӯӣ кардааст, “муқаддасон ҷаҳонро доварӣ хоҳанд кард.” 1 Қўринтиён 6:2. Дар иттиҳод бо Масеҳ онҳо шариронро доварӣ мекунанд, аъмоли онҳоро бо китоби конун — Китоби Муқаддас — муқоиса намуда, ҳар як мавридро мувофиқи аъмоле ки дар ҷисм анҷом дода шудааст, ҳал мекунанд. Сипас ҳиссае ки шарирон бояд азоб кашанд, мувофиқи аъмолашон таъйин карда мешавад; ва он бар зидди номҳояшон дар китоби марғ сабт мегардад.»

Шайтон низ ва фариштагони шарир аз чониби Масеҳ ва қавми Ё доварӣ карда мешаванд. Павлус мегӯяд: «Оё намеред, ки мо фариштагонро доварӣ хоҳем кард?» Ояти 3. Ва Яҳудо эълон мекунад, ки «фариштагонро, ки мансаби аввали худро нигоҳ надоштанд, балки маскани худро тарк карданд, Ё онҳоро дар занҷирҳои абадӣ зерӣ зулмот барои доварию рӯзи бузург маҳфуз доштааст». Яҳудо 6.

«Дар поёни ҳазор сол эҳёи дуюм ба амал хоҳад омад. Он гоҳ шарирон аз мурдагон эҳё карда шуда, барои иҷрои “ҳукми навишташуда” ба ҳузури Худо ҳозир хоҳанд шуд». Ҳамин тавр, ваҳйнавис, пас аз тавсифи эҳёи одилон, мегӯяд: «Аммо дигар мурдагон зинда нашуданд, то он даме ки ҳазор сол ба анҷом расид». Ваҳй 20:5. Ва Ишаёё низ дар бораи шарирон эълон мекунад: «Ва онҳо, чунон ки асирон дар ҷоҳам оварда мешаванд, ҷамъ оварда хоҳанд шуд, ва дар зиндон маҳкам карда хоҳанд шуд, ва пас аз рӯзҳои бисёр аз онҳо бозҷуст карда хоҳад шуд». Ишаёё 24:22.» Муборизаи Бузург, 660, 661.

Бинобар ин, равшан аст, ки «ба ҳашм омадани халқҳо» ба «замонҳои пурашӯб» ишора мекунад, ки пеш аз баста шудани давраи имтиёз бар ҷаҳон меояд, ва ҳангоме ки «халқҳо ба ҳашм меоянд», онҳо ҳамзамон «дар боздошт нигоҳ дошта мешаванд».

«Дидам, ки ғазби халқҳо, қасри Худо ва вақти доварӣ кардани мурдагон аз ҳам ҷудо ва фарқкунанда буданд, ва яке пас аз дигаре фаро мерасид.» Навиштаҳои Аввалин, 36.

Дар он замоне ки «халқҳо ба ғазб меоянд», борони охири ба боридаи оғоз мекунад.

«Дар он вақт, ҳангоме ки қори наҷот ба анҷом мерасад, мусибат бар замин хоҳад омад, ва халқҳо ба ҳашм хоҳанд омад, аммо маҳдуд нигоҳ дошта хоҳанд шуд, то ки ба қори фариштаи сеюм монӣ наҷаванд. Дар он вақт “борони охирин”, ё таровате аз ҳузури Худованд, хоҳад омад, то ба овози баланди фариштаи сеюм қувват бахшад ва муқаддасонро омода созад, то дар даврае ки ҳафт балои охирин рехта хоҳад шуд, устувор бимонанд». Early Writings, 85.

Ҳангоме фаро мерасад, ки «халқҳо ба ғазб меоянд», вале ҳамзамон «нигоҳ дошта мешаванд». Маҳз дар ҳамаи вақт Масеҳ Малакути ҷалоли Худро барпо месозад, зеро Ё Малакути Худро дар айёми борони охирин барпо мекунад.

«Борони охирин бар онҳое меояд, ки поқанд — пас ҳама онро, чунон ки пештар буд, қабул хоҳанд кард.»

«Вақте ки ҷор фаришта раҳо кунанд, Масеҳ подшоҳии Худро барпо хоҳад намуд. Ҳеҷ кас борони охириро қабул намекунад, ҷуз онҳое ки ҳар ҷиро аз дасташон меояд, ба ҷо меоранд». Spalding and Magan, 3.

Ду порчаи пешин аз «Навиштаҳои Аввалия» нишон медиҳанд, ки вақте халқҳо ба ғазб меоянд ва ҳамзамон «нигоҳ дошта мешаванд», ҷор фаришта ҷор бодро бозмедоранд. Пас, ба ғазб омадани халқҳо ҳамчун «ҷор бод» муаррифӣ шудааст. Ё ҳамчунин қайд кардааст, ки дар он замоне ки ҷор фаришта халқҳои ба ғазбонадаро нигоҳ медоранд, борони охир хоҳад расид. Давраи замоне, ки аз вақти расидани борони охир оғоз меёбад, ки ҳамаи вақтест ки

халқҳо ба ғазаб меоянд, вале нигоҳ дошта мешаванд, то он даме идома меёбад, ки Микоил бархезад ва муҳлати имтиҳони инсон ба поён расад. Он давраи замон, давраест ки наҷот ба анҷом расида истодааст, ва бинобар ин кори охирина Масеҳро дар Қудси Ақдос ифода мекунад, ки ҳамчун ҳамон давраи замон муайян шудааст, ки Ў ё гуноҳҳои одамонро маҳв мекунад, ё номҳои онҳоро аз дафтарҳои доварӣ. Он давраи замон, вақте ки фариштагон чор бодро нигоҳ медоранд, вақти мӯҳрғузорию саду чилу чор ҳазор аст.

Исломи войи сеюм қуввааст, ки «халқҳои ба ҳашм меоварад», ва войи сеюм 11 сентябри соли 2001 фаро расид, аммо Ислом дарҳол «маҳдуд карда шуд». «Боди шарқӣ» рамзи Ислом аст, ва Ишаъё «боди шарқӣ»-ро ҳамчун «боди шадид» муайян мекунад, ки Худо онро «бозмедорад» (маҳдуд месозад). Чанги Ислом такроран ҳамчун зане дар ҳолати зоиш тасвир карда мешавад, зеро он чанги рӯ ба афзоишест, ки 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, вақте ки фариштаи қудратманди Ваҳйи боби ҳаждаҳум нозил шуд, чунон ки бо фуру рехтани биноҳои азими шаҳри Нью-Йорк нишон дода шуд.

«Акнун чунин сухане паҳн шудааст, ки гӯё ман эълон карда бошам, ки Нью-Йорк бояд бо мавҷи азими баҳр рӯфта шавад? Инро ман ҳеҷ гоҳ нагуфтаам. Ман гуфтаам, вақте ки ба биноҳои азиме, ки дар он ҷо ошӯна ба ошӯна боло мерафтанд, менигаристам: “Чӣ манзараҳои даҳшатноке рӯй хоҳад дод, ҳангоме ки Худованд бархезад, то заминро ба сахтӣ биларзонад! Он гоҳ суханони Ваҳй 18:1–3 иҷро хоҳанд шуд”. Тамоми боби ҳаждаҳуми китоби Ваҳй ҳушдорест аз он ҷи бар замин хоҳад омад. Аммо ман дар хусуси он ҷи маҳсусан бар Нью-Йорк хоҳад омад, нури ҳосе надорам; танҳо инро медонам, ки рӯзе биноҳои азими он ҷо бо гардиш ва вожгунсозии қудрати Худо фуру хоҳанд рехт. Аз рӯи нуре, ки ба ман дода шудааст, медонам, ки харобӣ дар ҷаҳон аст. Як сухан аз ҷониби Худованд, як ламси қудрати азими Ў — ва ин сохтмонҳои бузург фуру хоҳанд афтод. Манзараҳои руҳ хоҳанд дод, ки мо даҳшати онҳоро тасаввур карда наметавонем».

Review and Herald, July 5, 1906.

Дар харитаҳои солҳои 1843 ва 1850 ислом ҳамчун «аспони чангӣ» тасвир ёфтааст. Дар боби нӯҳуми Ваҳй, ки дар он исломи Вои яқум ва дуҷум баён шудааст, хусусияти ислом бо номи подшоҳи ислом муайян карда мешавад.

Ва бар онҳо подшоҳе буд, ки фариштаи вартаи беҳад аст; номи ӯ ба забони ибронӣ Абаддун аст, вале ба забони юнонӣ номаш Аполлион мебошад. Ваҳй 9:11.

Ояте, ки боби НҶҲУМ ва ояти ЁЗДАҲУМ мебошад, ба таври набавӣ муайян мекунад, ки хоҳ дар Аҳди Қадим (ибронӣ) намояндагӣ шуда бошад, хоҳ дар Аҳди Ҷадид (юнонӣ), хислати ислом Абаддон ё Аполлиён аст. Ҳар ду ном маънои «ҳалокат ва марг»-ро доранд.

«Фариштагон чор бодро нигоҳ медоранд, ки ба сурати аспӣ ҳашмгин тасвир шудааст, ки мекӯшад ҳудро раҳо кунад ва бар рӯи тамоми замин бо шитоб тохта гузарад ва дар роҳи худ ҳалокат ва марг оварад». Manuscript Releases, ҷилди 20, 217.

Чор шамол аспӣ ҳашмгини нубуввати Китоби Муқаддас аст, ки мекӯшад ҳудро раҳо кунад. Яке аз хусусиятҳои нубувватии ин аспӣ ҳашмгин он аст, ки вай боздошта шудааст, аммо мекӯшад раҳо гардад ва бар тамоми замин «вайронӣ ва марг»-ро биёрад.

Мо дар мақолаи навбатӣ баррасии ин мавзӯёҳоро идома хоҳем дод.

«Кош халқе ки Худо ҳиссе аз ҳалокати наздики ҳазорон шахр медошт, ки ҳоло қариб комилан ба бутпарастӣ супурда шудаанд! Аммо бисёре аз онҳое ки бояд ҳақиқатро эълон мекарданд, бародарони худро айбдор ва маҳкум мекунанд. Вақте ки қудрати табдилдиҳандаи Худо бар зехнҳо фуруд ояд, тағйироти равшану қатъӣ ба амал хоҳад омад. Одамон дигар майле ба танкид кардан ва вайрон сохтан нахоҳанд дошт. Онҳо дар мавқеи нахоҳанд истод, ки монети дурахшидани нур ба ҷаҳон гардад. Танкидҳои онҳо, айбдоркуниҳои онҳо, хотима хоҳад ёфт. Қувваҳои душман барои ҷанг ҷамъ мешаванд. Низоъҳои саҳт дар пеши мо ҳастанд. Ба ҳам наздик шавед, эй бародарон ва хоҳарони ман, ба ҳам наздик шавед. Бо Масеҳ пайваست шавед. “Нағӯед: Иттиҳод,... ва аз он ҷӣ онҳо метарсанд, натарсед ва ҷаросон нашавед. Худованди лашкарҳоро муқаддас шуморед; ва бигзор Ё тарси шумо бошад, ва бигзор Ё ваҳшати шумо бошад. Ва Ё барои муқаддасгоҳ хоҳад буд; аммо барои ҳар ду хонаи Исроил санги пешпо ва саҳраи лағзиш, ва барои сокинони Ерусалим доме ва тӯр хоҳад буд. Ва бисёре аз миёни онҳо пешпо хоҳанд хӯрд, ва хоҳанд афтод, ва хоҳанд шикаст, ва ба дом хоҳанд афтод, ва дастгир хоҳанд шуд.”

«Ҷаҳон саҳнаи театр аст. Ҳунармандон, сокинони он, омода мешаванд, ки нақши худро дар охири драмаи бузург бозанд. Худо аз назар гум шудааст. Дар миёни оммаҳои бузурги башарият ҳеҷ ягонагӣ нест, магар он гоҳ ки одамон барои анҷом додани мақсадҳои худпарастонаи худ иттиҳод мекунанд. Худо назар дорад. Мақсадҳои Ё нисбат ба тобеи исёнкораш ба иҷро хоҳад расид. Ҷаҳон ба дасти одамон супурда нашудааст, ҳарчанд Худо иҷозат медиҳад, ки унсурҳои ошуфтагӣ ва бесарусомонӣ барои муддате ҳукмронӣ кунанд. Қудрате аз поён амал мекунад, то саҳнаҳои охири бузургро дар ин драма ба амал оварад,—Шайтон ҳамчун Масеҳ меояд ва бо тамоми фиребгариҳои ноинсофӣ дар миёни онҳое амал мекунад, ки худро дар ҷамъиятҳои маҳфӣ ба ҳам мепайванданд. Онҳое ки ба шавқи иттиҳодшавӣ таслим мешаванд, нақшаҳои душманро иҷро мекунанд. Сабабро натиҷа пайравӣ хоҳад кард.»

«Ҷиноят қариб ба ҳадди ниҳии худ расидааст. Саросемагӣ ҷаҳонро фаро гирифтааст, ва ба зудӣ даҳшати бузурге бар одамон хоҳад омад. Анҷом бисёр наздик аст. Мо, ки ҳақиқатро медонем, бояд худро барои он ҷӣ ба зудӣ ҳамчун ҳайрати фарогири бузург бар ҷаҳон хоҳад нозил шуд, омода созем». Review and Herald, September 10, 1903.